

Sladké vyhlídky

Hannah Lynn

Holly byla nadšená. Tohle bude senzační rande. Možná ještě lepší než se nechat postřílet partou pubertáků a pak jíst skvělé sushi. A taky se k tomu dokonale hodilo počasí, což jí dělalo největší starost. Dá se to dělat i v dešti, ujistil ji ten chlápek, když je objednávala. Bylo by to jen trochu složitější. Někteří lidé to tak mají radši, tvrdil, ačkoli tušila, že ji jenom balamutí. Nechtěla, aby strávili odpoledne tímhle způsobem. Díkybohu déšť nakonec nehrozil, i když to bylo o fous. Od čtvrtka do soboty od rána až do večera pršelo a každý večer chodila spát celá vynervovaná. V neděli ráno ale otevřela oči a zjistila, že je po celém zataženém týdnu úplně čistá obloha.

„Budeš potřebovat věci na převlečení,“ řekla Benovi, když spolu večer stáli na šterkovém plácku mezi jejich domovy. „A nemělo by ti vadit, pokud se trochu umažeš.“

Volila opatrně slova, aby moc neprozradila.

„Měl bych vědět ještě něco?“ zeptal se.

„Ne,“ odušila, neschopná potlačit široký úsměv. „Jen prostě přijď a buď připravený na legraci, to je vše.“

Přikývl a zadíval se jí do očí. „To myslím zvládnou.“

Vyráželi krátce po poledni. Caroline si vzala v cukrárně odpolední směnu a připojila se ke Drey s tím, že je skoro jistě čekají hektické chvíle.

„Dej nám vědět, jak to jde,“ připomněla jí Caroline a sundala dózu lékořicových bonbonů. „A zítra chci kompletní pravdu, všechno.“

„Jasně,“ odpověděla Holly rozechvěle.

„Bude se vám to líbit,“ dodala nadšeně Drey. „A vem s sebou mentolky. Pro případ, že byste se chtěli muchlovat, chápeš.“

Holly si připadala provinile, že nechává všechno na nich. Musely ji prakticky vystrčit ze dveří. Šly ji vyprovodit, stály před cukrárnou a mávaly.

Zasténala a ještě jednou zkontrolovala oblohu, jestli nevidí mraky. V Bourtonu se opravdu nic neutají, pomyslela si a blesklo jí hlavou, jestli Ben ví, jak moc jejich kamarádky zajímá, jestli se jim nakonec podaří dát se dohromady, nebo ne. Jako by už beztak nebyli pod velkým tlakem.

Možná by se cítila malinko lépe, kdyby se pro tu příležitost mohla trochu vyparádít, jenže to opravdu nemělo smysl. Ale přece jen s sebou vzala šaty. Něco hezkého, co si oblékne, až se později půjdou najíst. Zjistila, že v místech, kam jedou, je hned několik restaurací, z nichž si můžou vybrat podle toho, jak jim vyhládne.

Celá rozčilená přidávala čím dál víc do kroku a udivilo ji, že když dorazila domů, Ben už stál venku a čekal na ni, přestože se měli sejít až za pět minut.

„Jenom vběhnu dovnitř a vezmu si věci,“ řekla a vytáhla z kapsy klíče. „Máš něco na převlečení?“

Dotčeně si odfrkl. „Dnes ráno jsi mi to připomněla textovkou, víš o tom?“

„Tak ano, nebo ne?“ zeptala se.

„Ano, mám, a neměli bychom už jet? Myslel jsem, že chceš vyrazit nejpozději v jednu. Do jedné zbývají dvě minuty.“

„V pohodě. Pro jistotu máme velkou časovou rezervu.“ Hodila mu klíčky od auta. „Vyber rozhlasovou stanici a já si dojdu pro batoh a svačinu.“

„Svačinu?“ Ben se zatvářil znepokojeně. „Jak daleko jedeme?“

„Záleží na tom? Každý dobrý výlet musí začínat sváčou. To nevíš?“

Mrkla na něj s nadějí, že to vypadá koketně, ačkoli to spíš bylo trapné, a zmizela v domě.

Oblečení a boty na aktivitu, do níž se vrhnou, měla přichystané v batohu u vchodu. V rychlosti se několika tahy kartáče učesala, zkontrolovala svůj vzhled v zrcadle, přihodila do batohu sladkosti a vyšla ven k autu. Tentokrát řídí ona a Ben bude tápat, kam jedou.

„Je čas vydat se na cestu,“ zazubila se.

Vyjeli po římské silnici táhnoucí se k severu přes Northleach, Chedworth a desítky dalších vesnic, jejichž jména dosud neznala, přestože v tomto kraji

prožila celé dětství. Od té doby, co se sem znovu přistěhovala, to tu chtěla lépe prozkoumat. Třeba se projet na kole k některému ze zajímavých míst v blízkém okolí, jako když si s Benem před časem udělali výlet do Lower Slaughteru. Jenže vyšlo najevo, že mít vlastní obchod zabírá všechnu její čas i přes to, že jí Drey chodila po několik odpolední v týdnu pomáhat. Mít volný půlden jako teď byla naprostá vzácnost. Caroline se sice jednou v týdnu postarala o provoz cukrárny místo ní, jenže Holly musela v den svého volna dohánět papírování, dělat domácí práce nebo jednoduše spát, aby se zbavila únavy poté, co celé dny stála na nohou. Ne že by svého rozhodnutí litovala. Svou cukrárnu milovala, jen by si přála mít trochu víc volného času a kapku víc energie. Tu a tam někam vypadnout je vážně fajn. Dokud je ještě déle světlo, mohli by s Benem jezdit na kratší výlet aspoň v neděli, když jí skončí práce. Může třeba něco přichystat na pozdní piknik, nebo jen vzít nějaké sladkosti z cukrárny.

„Málem bych zapomněla,“ řekla. „Můžeš vzít ze zadního sedadla batoh a otevřít ho?“

Ben se pro něj natáhl, položil si ho do klína a rozevřel zip.

„Citronové bonbony?“ Zešíroka se na ni usmál.

„Taky šerbetové a superkyselé citronky. Posluž si.“

„Víš, že sladkosti s citronovou příchutí nikdy neodmítnu,“ prohlásil.

„Jo, vím. Tak prosím otevři sáček a polož ho mezi nás, ano? Mám chuť na bonbon.“

Sedět vedle něj v autě bylo úplně poklidné a příjemné, takže si každou chvíli v duchu přála, aby jí na řadicí páce přikryl dlaní ruku, jak to dělával Dan, když spolu někam jeli. Samozřejmě v začátcích vztahu, dokud ještě byli šťastní, předtím než ji začal v autě kritizovat, reptat, že jede moc rychle nebo moc pomalu anebo jí připomínat, ať dá pozor na nějakou překážku. Ale teď všechno probíhalo jinak. Ben především neměl s Danem nic společného. A její levá ruka zůstávala osamělá.

Když vyjížděli z kruhového objezdu u Cirencesteru, doufala, že si nevšiml, co stojí na směrovce. V South Cerney jsou největší jezera zdejšího kraje a taky se tu nachází Cotswoldský vodní park. V době jejího dospívání sem škola pořádala výlety se standardní nabídkou vodních sportů. Děti se mohly projet v kajaku či kanoi nebo stavět vory ze starých sudů od nafty a kusů lan, jenže její rodiče si nemohli dovolit, aby se těch radovánek účastnila.

S pomocí internetu zjistila, že se ta místa v posledních letech pozoruhodně proměnila. Samozřejmě tu pořád ještě měli kajaky a kanoe, ale k tomu se přidaly další možnosti, jako paddleboarding, windsurfing, a dokonce wakeboarding, sport spočívající v jízdě na prkně taženém silným lanem. Připadalo jí to zábavné, ale pochybovala, že má na tohle sílu. Možná by to mohli zkusit, až přijedou příště. Pro dnešek si chtěla být jistá, že dokončí zamluvenou aktivitu tak, aby jim zbyla spousta času a mohli se najíst v nějakém hezkém podniku.

Když dorazili k dalšímu kruhovému objezdu, kde se znovu ukázala hnědá turistická směrovka k vodnímu parku, uvědomila si, že Ben přestal mluvit.

„Je všechno v pořádku?“ zeptala se, vyjela příslušným směrem a v dohledu se objevilo první jezero. „Najednou jsi ztichl.“

„Opravdu?“ odpověděl s pohledem upřeným na cestu. „Jen přemýšlím.“

„Jo tak, jasně,“ řekla.

Jezera odtamtud vypadala opravdu impozantně. Vodní hladina se třpytila a odrážely se v ní podzimní tóny okolních stromů. Všimla si, že na ně Ben upřeně hledí. Trochu moc upřeně. Zmocnila se jí nervozita.

„Voda ti nevadí, nebo snad jo?“ zeptala se v náhlém záchvatu paniky, že jí při promýšlení rande možná unikl hodně důležitý faktor.

„Voda?“

„No, taková ta mokrá záležitost. Umíš plavat, ne?“

Ať už očekávala jakoukoli reakci, nebyl to pronikavý a nosový smích, který se vedle ní ozval.

„Jsem dospělý muž. Zcela dospělý jedinec. Zodpovědný člověk.“

„Takže ano?“

Ještě pořád upíral pohled k silnici a skoro se zdálo, že poulí oči.

„Už jsem to nějaký čas nedělal,“ řekl. „Jak moc jde o plavání?“

„Vůbec, teda doufám, že vůbec.“

Ze rtů mu splynul úlevný povzdech.

„Tak jo, fajn. Co přesně budeme dělat?“

Holly v tu chvíli zpomalila, aby mohla projet ostrou zatáčkou, a na konci stromů podél cesty to uviděla. Bylo to větší, než čekala. Vyšší a širší. Set-sakra masivní. Sloupy a plošiny z modrého a zeleného nafouknutého plastu tvořily nad vodou překážkovou dráhou velkou jako menší palác. Fotografie tohle opravdu nevystihly. Čekala spíš trochu větší skákací hrad. Jenže tohle vypadalo obrovsky.

Pohybovaly se tam desítky lidí, běhali z jednoho konce na druhý a zdálo se, že to všem jde hodně dobře. Od startovní plošiny vedla dráha přes nafukovací most ke druhému stanovišti. Další úsek tvořily velké balony zavěšené nad úzkým chodníčkem. Když se po něm účastníci snažili přejít, balony se pohupovaly sem a tam. Muž vpředu váhal a někdo jej předstihl. Nový vůdce v čele závodu udělal další dva kroky, ale pak do něj z boku udeřil jeden z balonů, muž se skácel a s hlasitým šplouchnutím dopadl do jezera.

„Budeme dělat tohle,“ odpověděla Holly napůl s úděsem a napůl nadšená.

„Jestli se ti do toho nechce, opravdu tam nemusíme,“ opakovala Holly po kdovíkolikáté. „Můžeme si jen zajít na oběd. Jsou tady skvělé restaurace. Jedna je jen asi tři kilometry odsud a má senzační recenze. Myslela jsem, že tam zajdeme až pak. Ale kdybys chtěl, půjdeme rovnou.“

Ben zavrtěl hlavou. „Děláš si srandu? Tohle vypadá... báječně. Super. Poďvej, jak se všichni baví.“

Holly se zadívala na překážkovou dráhu. Zrovna tam byly dvě rodiny. Jedna z nich se už dostala za polovinu a její členové radostně pokřikovali a tahali se za trička ve snaze někoho předběhnout. Druhá rodina – snažila se k nim neupínat – byla zmáčená a tonula v slzách. A šlo jen o dospělé.

Nevyvolalo to tak docela reakci, v jakou doufala. Ještě když potvrzovala jejich rezervaci, Ben dál upřeně zíral na dráhu s názvem Mokré a divoké vodní hřiště, často polykal a trhl sebou pokaždé, když někdo spadl do vody.

„Tak jo. Pojdte si prosím vyslechnout bezpečnostní instrukci.“

Centrum aktivit se nacházelo ve velkém dřevěném přístřešku pro lodě, v němž byly podél stěn naskládány různé kajaky a kanoe. Holly viděla i několik jiných typů plavidel, které ještě neznala, ale všimla si nervózního podupávání mladé ženy v uniformě vodního parku a usoudila, že teď není ideální chvíle na vyptávání.

Docházelo jí, že pro dospělé návštěvníky asi neděle není nejvhodnější den. Všichni ostatní, kdo tam kromě zdejší zaměstnankyně stáli a čekali, vypadali ještě mladší než Drey a vesele tu dívku ignorovali.

„Haló,“ vykřikla znovu, aby přehlušila rámus. „Musím vás upozornit, že pokud tyto bezpečnostní informace nebudete brát vážně, je v mé pravomoci nedovolit vám přístup na dráhu. *Bez nároku* na vrácení peněz.“

Mládež rychle ztichla, ale z jejich zakaboněných obličejů se dala zřetelně vyčíst rozmrzelost.

„Zaprvé na sobě musíte mít záchranné vesty, ať už se považujete za jakkoli zdatné plavce. Mějte prosím strpení, najdu vám správnou velikost.“

Začala od teenagerů, a když rozdala vesty jim, obrátila se k Holly a Benovi.

„Jakou normu splňují?“ zeptal se a vzal si podávanou vestu.

„Co prosím?“

„Tyhle záchranné vesty. Jsou to ty, co vyhovovaly starým normám EU, nebo jste je nahradili něčím jiným? Předpokládám, že jsou důkladně otestované.“

„To asi ano. Nadnášejí.“

„Dobře, fajn.“

Opakovaně přikyvoval, s viditelným polykáním zkontroloval štítek uvnitř vesty, navlékl do ní paže, utáhl přezku a několikrát za ni zatahal.

Holly si taky vzala vestu, ale dívala se jen na Bena. Chtěla něco říct. Ujistit se, že je opravdu ochotný do toho jít. Tohle se vůbec nepodobalo její nadšené reakci poté, co zjistila, že jdou hrát Laser Game. Vlastně ho neviděla tak vystresovaného od té doby, co ho před řadou měsíců srazila z kola. Ale už se ho tolikrát zeptala, jestli je v pohodě, až to začínalo být trapné. Ze všeho nejméně chtěla působit jako panovačná přítelkyně, s Danem se tak nechovala a s Benem ještě ani pořádně nechodila.

Když na sobě všichni měli vesty, mladá žena poodstoupila, aby zopakovala bezpečnostní pravidla.

„Ještě si to naposledy shrneme. Cílem je pobavit se, užít si legraci a snažit se moc nezmaččet. Pokud někdo někoho schválně strčí do vody, bude ze hry vyřazen.“

Pár pubertáků se usklíblo. Podle Hollyina názoru se to pravidlo dalo jen těžko vymáhat, i když během přípravy párkrát zaslechla varovný klakson. Možná v tu chvíli někdo porušil pravidla. Jenže poté co viděla, jak je celá plošina mokrá a kluzká, tušila, že bude mít co dělat, aby se udržela ve vzpřímené poloze, natož aby někoho strkala do vody.

„Jak už jsem se zmínila, dráha je jednosměrná,“ pokračovala dívka. „Nevracejte se. Jděte pořád dopředu. A když jste vpředu, nezastavujte se a nezdržujte ostatní. Pokud spadnete do vody, dostanete se nahoru pomocí

lan. Kdybyste je nepoužili, sklouznete zpátky do vody. Takže prosím, použijte lana. A ještě naposledy: uplavete všichni bez potíží padesát metrů?“

Podívala se nejdřív na skupinu teenagerů, kteří okamžitě obraceli oči v sloup.

„Od čtrnácti plavu závodně v krajských přeborech,“ řekla jedna slečna a přehodila si vlasy přes rameno.

„A ostatní?“

„Všichni od čtrnácti plaveme závodně.“

„Výborně.“

Ženě se navzdory jejich otravně povýšenému postoji nějak podařilo udržet na rtech úsměv.

Obrátila se k Holly a zeptala se: „Vy jste taky závodní plavkyně?“ Z jejich očí číselo dobrá nálada.

Holly si pomyslela, že musí mít svatou trpělivost, aby celý den mohla jednat s takovými drzouny.

„Ne,“ odpověděla, „ale padesát metrů uplavu. I když asi ne tak rychle jako tahle mládež.“

„Skvělé. A vy?“ Otočila se k Benovi. „Všechno v pořádku?“

„Sa... samozřejmě,“ vykoktal.

„Bezva. Tak pojďme na start.“

První potíže nastaly ještě před nástupem na dráhu. Mezi krajem jezera a výchozím bodem ležela plovoucí plošina, přes kterou museli na začátku přejít. Parta plaveckých přeborníků hned po zaznění signálu vyrazila přes plošinu na dráhu a vzápětí všichni zdolávali první překážku: vysokou zeď, na níž se dostali s pomocí lan, a na druhé straně sjeli po klouzačce dolů.

Holly vycítila, že se Ben nechce s nikým tísnit, počkala, až budou všichni ostatní pryč, a obrátila se k němu.

„Chceš jít první?“ zeptala se.

„Po tobě,“ odpověděl. Nebyla si jistá, jestli skutečně zbledl, nebo je to jen odrazem vody, ale doufala, že jde o to druhé.

„Tak jo, drž mi palce.“

Zhluboka se nadechla a skočila na plošinu, která se naštěstí jen lehce zakymácela.

„Fajn,“ řekla a rozběhla se ke zdi. „V pohodě.“

Ben sebral kuráž a následoval ji. Jeho nohy se sotva dotkly plošiny a už stál vedle ní.

„To se ti povedlo,“ pochválila ho.

„V osmé třídě jsem o sportovním dni skákal do dálky.“

„Tím se to vysvětluje,“ zasmála se. „Tak jo. Jsi připravený jít dál?“

Když bok po boku společně zdolávali zeď, přemítala, kdy něco takového dělala naposledy. Pak si vzpomněla. Dvojice, kterou znala, měla před pár lety na svatební hostině skákací hrad s velkou skluzavkou. Svezla se jen jednou, načež Dan prohlásil, že je to jen pro děti a ona a ostatní dospělí ze sebe dělají šašky. Připadalo jí to jako nesmysl, ale nechtěla zavdat příčinu k hádce, takže pak seděla u sklenky předraženého vína a dívala se, jak se ostatní dobře baví a smějí se ostošest.

„Co na to říkáš?“ zeptala se, když se vyškrábali na zeď a chystali se sklouznout na druhou stranu. „Bavíš se?“

„Ještě je moc brzy, abych to posoudil, ale je to náročnější, než jsem si představoval.“

„Což je z mého hlediska fajn, ne?“

„Možná. Zeptej se mě na konci. Mám totiž rád bezpečnostní normy. Vlastně jsem se před časem mohl stát bezpečnostním analytikem. Po studiu na univerzitě mi to místo nabídli.“

„Víš, že mě to vůbec nepřekvapuje?“

Laškovně jí dal herdu do ramene, už nevypadal tak nervózně. Konečně se usmíval! Tohle mělo blíž k tomu, v co doufala.

Na druhé straně dráhy už byli dva mladí plavci ve vodě a zdálo se, že další se tam chystá skočit z trampolíny. Vzadu za nimi se prostíraly zelené kopce Cotswolds, rozdělené živými ploty a řadami stromů do mozaiky nepravidel-
ných tvarů.

„Není odsud krásný výhled?“ pronesla radostně navzdory chaosu kolem nich.

„Ano, je,“ odpověděl, ale když se k němu otočila, zjistila, že se nedívá na krajinu, ale přímo na ni, a v jejích útrobách vzlétlo celé hejno motýlků. Trochu poposedla. Tohle je určitě dokonalá chvíle, aby se poprvé políbili. Ben se k ní taky naklonil, ale vtom se rozječel klakson a zničil ten okamžik.

„Žádné lelkování na dráze!“

Hlas mladé ženy křičící ze břehu zesiloval megafon.

„Prosím, postupujte vpřed!“

Holly vyšpulila ústa a potřásla hlavou.

„Tak jo, jedem dolů. Připravený?“

„Až po tobě.“

„Asi bychom mohli sjet společně.“

„To je dobré. Nerad bych tě nedopatřením srazil. Bude bezpečnější jet každý zvlášť.“

Holly věděla, že v tomhle sporu nevyhraje, takže se odrazila, sklouzla a trochu dole povyskočila. Zjistila, že je na této straně spousta místa, zastavila dost daleko od kraje nafukovací plošiny.

„V pohodě!“ křikla na Bena, který nervózně zamával a vydal se taky dolů.

Co pak prováděl, by se dalo těžko popsat jako klouzání. Holly i ostatní se každopádně sklouzli. Jemu se nějak podařilo zabořit paty do plastu takovou silou, až se divila, že nepraskl. Místo aby půvabně sjel dolů, toporně sebou škubal a nadsakoval a skluzavka na protest vydávala kvílivé zvuky.

„Fajn, to šlo líp, než jsem čekal,“ řekl a s úsměvem si stoupl. „Co bude dál?“

Čekal je zakulacený trám, po němž měli přejít. Holly po něm snadno přeběhla. Ben se ovšem rozhodl rozkročmo si na něj sednout a pomalu se sunout vpřed. Holly skousla ret a snažila se potlačit smích.

„Je širší, než myslíš,“ zavolala na něj z druhého konce. „Vážně není až tak těžké stoupnout si. Zkus to.“

„Nařizuje nějaké pravidlo, že musím tuhle překážku zdolat vstoje?“ zavolal Ben.

„Myslím, že ne.“

„V tom případě mi to vyhovuje takhle, díky.“

Následovaly další překážky. Žebřiny. Skluzavky. Taky trampolíny.

Mladí plavci už dokončili jeden okruh, vydali se na druhý, a zatímco Holly s Benem zdolávali další zeď, rychle je doháněli. Tentokrát šlo o převis, a přestože si mohli pomáhat madly, přece jen to vypadalo náročně. Všimla si toho úseku už cestou. A věnovala mu pozornost i ze břehu. Tohle byl vrchol překážkové dráhy. Největší výzva. A stáli přímo před ní.

Holly si pomyslela, že tohle určitě nedokáže. Na prolézačkách se naposledy ocitla jako školačka. Při nošení těžkých krabic se sladkostmi nahoru a dolů po schodech nejspíš horní část těla trochu posílila, jenže se rozhodně nechtěla z téhle výšky zřítit do vody. Ale přece jen, tohle všechno má být

součást legrace, no ne? A zatím jsou suší. Navíc tady může využít i nohy. Jde o rovnováhu a odhodlání.

Tentokrát se ani nenamáhala zeptat Bena, jestli chce jít jako první. O všechno ostatní se pokusila dřív než on a nebyl důvod myslet si, že to tentokrát bude jiné. Nečekala, až se jí zmocní další pochyby, popadla první dvě madla, vytáhla se nahoru a pevně zapřela nohy o plastové úchyty.

Další úchyt pro ruku byl snadno na dosah a za chvíli už rychle lezla vzhůru. Kypěl v ní adrenalin. Paže ji udrží. Zvládne to! Dorazí na vrchol největší překážky na dráze!

S pocitem narůstajícího optimismu se zhoupla k jedné z posledních smyček. Přestože to bude těžké, zvládne to. Prsty uchopila plast, a vtom jí uklouzla noha. Sice jen trochu, ale i to stačilo. Zoufale hrábla po dalším madle a minula ho. Chvíli se udržela jednou rukou, ale pak jí došly síly i naděje a skácela se dolů.

Dopadla s plesknutím do ledové vody a v šoku si pořádně lokla. Chlad jí pronikal až ke kostem. Mohlo trvat nanejvýš dvě vteřiny, než ji vztlak záchranné vesty vytáhl nad hladinu.

„Holly!“ uslyšela Benův výkřik, mrkáním vyhnala vodu z očí a rozkašlala se. „Jsi v pořádku?“

Příkrčený na všech čtyřech se nakláněl přes kraj plošiny.

Přeložila Blažena Kukulišová